

Sygn. akt II PZ 30/11

POSTANOWIENIE

Dnia 2 grudnia 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt (sprawozdawca)

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko Ministerstwu Finansów

o ustalenie, przywrócenie na poprzednie warunki pracy, dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Spółecznych i Spraw Publicznych w dniu 2 grudnia 2011 r.,

zażalenia strony pozwanej na postanowienie o kosztach procesu zawarte w wyrok Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych

z dnia 11 maja 2011 r.,

uchyła zaskarżone postanowienie zawarte w pkt 2 wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy z dnia 11 maja 2011 r. i sprawę w tym zakresie przekazuje temu Sądowi do ponownego rozpoznania i orzeczenia o kosztach postępowania zażaleniowego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 11 maja 2011 r. Sąd Okręgowy - Sąd Pracy, po rozpoznaniu apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Spółecznych z dnia 16 listopada 2010 r., w sprawie z powództwa P.

S. przeciwko Ministerstwu Finansów w Warszawie o ustalenie, przywrócenie na poprzednie warunki pracy, dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej, w punkcie II zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 510 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

Pełnomocnik strony pozwanej zaskarżył zażaleniem powyższe postanowienie, zarzucając naruszenie przepisów prawa procesowego, w szczególności: art. 98 § 3 k.p.c. w związku z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.), poprzez błędne przyjęcie, iż powodowi P. S. reprezentowanemu przez profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego S. M. należy się od pozwanego Ministerstwa Finansów tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego 75% stawki minimalnej, a nie 50 % stawki minimalnej, pomimo tego, że w niniejszym postępowaniu zarówno przed Sądem pierwszej instancji, jak i drugiej instancji reprezentował powoda ten sam profesjonalny pełnomocnik oraz art. 328 § 2 k.p.c., poprzez nienależyte i dość ogólnikowe uzasadnienie wyroku w części dotyczącej kosztów postępowania i ograniczenie się jedynie do stwierdzenia „o kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 KPC”, pomimo że we wniosku z dnia 18 maja 2011 r. o sporządzenie uzasadnienia zaskarżonego wyroku wyraźnie zaznaczono, iż pozwany wnosi o sporządzenie uzasadnienia przedmiotowego orzeczenia, w szczególności co do kosztów postępowania.

W uzasadnieniu skarżący podniósł, iż z ustnego uzasadnienia wyroku ogłoszonego w dniu 11 maja 2011 r. wynikało, że Sąd drugiej instancji przyznał na rzecz powoda P. S. kwotę 510,00 złotych - jako 75% stawki minimalnej - tytułem zastępstwa procesowego za drugą instancję, gdyż uznał, że reprezentujący go pełnomocnik - radca prawny S. M. - występował jedynie przed drugą instancją. W ocenie strony skarżącej, takie ustalenie Sądu jest błędne, gdyż z akt sprawy bezspornie wynika, że zarówno przed pierwszą, jak i drugą Instancją powód był reprezentowany przez tego samego profesjonalnego pełnomocnika - radcę prawnego S. M.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest uzasadnione. Zarzut naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. w związku z art. 391 k.p.c. w związku z art. 361 k.p.c. może stanowić usprawiedliwioną podstawę zażalenia, gdy uzasadnienie zaskarżonego postanowienia Sądu drugiej instancji rozstrzygające o kosztach postępowania apelacyjnego nie obejmuje wszystkich koniecznych elementów konstrukcyjnych, bądź zawiera oczywiste braki, które uniemożliwiają kontrolę kasacyjną. Tak też jest w niniejszej sprawie. Trafnie skarżący zarzuca, że uzasadnienie postanowienia o kosztach postępowania za drugą instancję - poza ogólnikowym powołaniem na art. 98 k.p.c. – nie przedstawia szczegółowego wyliczenia kosztów zastępstwa procesowego z odwołaniem się do właściwych przepisów rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. Co więcej, nie zawiera ono także wskazania przyjętej przez Sąd wartości przedmiotu zaskarżenia w apelacji, która nie jest jednoznaczna co do roszczenia o ustalenie. Z tego powodu nie ma możliwości merytorycznej kontroli zaskarżonego postanowienia.

Mając na uwadze powyższe Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł jak w sentencji.